

ת"פ 51789/10/20 - מדינת ישראל נגד יהודה לוי - בעצמו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 51789-10-20 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד אלכס קפאייב - משרד
החקלאות
נגד
יהודה לוי - בעצמו
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אני מודיע כי החלטתי
לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של החזקת בעל חיים מבלי לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו בניגוד לסעיף 1א2 יחד עם סעיף 17(ב) בחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994 (להלן: "החוק"); החזקת בעל חיים חולה וסובל מבלי לספק לו בתוך זמן סביר טיפול הולם לשם ריפוי או הקלת סבלו בניגוד לתקנה 7(א) יחד עם תקנה 39(א) בתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשס"ט-2009 (להלן: "התקנות").
- על פי האמור בכתב האישום, במשך תקופה של כחודש ועד ליום 10.5.19, החזיק הנאשם באורווה ברעננה סייחה בצבע אפור הנושאת ששב מס' 953010003213387 (להלן: "הסייחה"). במהלך תקופה זו, החזיק הנאשם את הסייחה כשהיא צולעת וסובלת מפצע פתוח ברגלה האחורית, המגיע עד לעצם, וכל זאת מבלי לספק לה טיפול רפואי כלשהו לשם ריפוייה ו/או לשם הקלת סבלה ואף לא הביאה בפני רופא וטרינר לשם בדיקתה.
- ביום 10.5.19 נמצאה הסייחה כשהיא מוטלת על הכביש, והיא הועברה לטיפול מציל חיים ושיקום במתקן מוגן. במעשיו ובמחדליו האמורים לעיל, כך נטען, החזיק הנאשם את הסוּסה מבלי לספק לה את צרכי מחייתה ומבלי ליתן לה טיפול הולם לשם ריפוייה.
- כבר עתה, אעיר כי כתב האישום כפי שנוסח, עלול להטעות ויש בו כשלעצמו כדי ללמד על כי המאשימה לא הייתה ערה כלל ועיקר להתרחשותם של אירועים שונים דומים בסמוך למועד הרלוונטי. כך למשל, כונתה הסייחה,

"סוסה" וכך נמנעה המאשימה מלתאר הימצאותם של בעלי חיים נוספים באירועים סמוכים.

5. הנאשם הכחיש את העובדות והעבירות המיוחסות לו ואישר כי היה בעליה של סייחה שעקבותיה אבדו אך לא זו שנתפסה והרלוונטית לכתב האישום. לדבריו, כעבור מספר ימים נמצאה הסייחה שלו וחזרה לרשותו.

6. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת זיהוי הסייחה הפצועה, כזו שהייתה במועד הרלוונטי בבעלות הנאשם.

פרשת תביעה

7. לבקשת הנאשם אשר לא היה מיוצג, זומנו כל עדי התביעה.

8. במסגרת פרשת התביעה העיד החוקר מר יצחק משיח (להלן: "משיח"), רכז בכיר ביחידת פיצוח במשרד החקלאות. בחקירתו אישר משיח כי לא הציג בפני הנאשם במהלך החקירה תמונות של הסייחה מאחר ולא היו תמונות בידיו. משנשאל משיח כיצד יכול היה לקבוע שמדובר באותה סייחה ענה: "**לא קבעתי שהיא שלך, רק שאלתי**" (ר' פרוטוקול, עמ' 5, ש' 26).

9. באמצעות משיח הוגשה הודעת הנאשם מיום 19.5.19 (ת/1) ותעודת נכה של הנאשם (ת/2).

משיח מסר כי באירוע הרלוונטי היו מעורבים שלושה סוסים בלבד (ת/1). נוכח כך ומאחר והנאשם בחקירתו מסר כי הסייחה שלו ובאירוע זה הייתה מעורבת סייחה אחת בלבד, אישר משיח כי נקודת המוצא שלו הייתה, שהסייחה הפצועה היא של הנאשם (ת/1, עמ' 2, ש' 23).

10. האם נקודת המוצא של החוקר בתיק הייתה מבוססת ונכונה? מסתבר שלא.

11. הנאשם מסר בהודעתו ת/1 כי רכש את הסייחה מאדם בשם "אברמצי" ובמועד הרכישה היה לה חתך קטן ברגל. לדבריו, טיפל בה באמצעות פולידין וספרי יוד (ר' ת/1, ש' 29 ו-39). אותו אברמצי לא נחקר ואף לא העיד בבית המשפט. הימנעות היחידה החוקרת מלקבל את גרסתו ולבדוק אמיתות תוכנה, מהווה מחדל של ממש.

12. העיד ד"ר אהרון (רוני) וילדר (להלן: "ד"ר וילדר"), מנהל השירות הווטרינרי. ד"ר וילדר תיאר בעדותו שני אירועים שהתרחשו בסמיכות זמנים. באירוע אחד נלכדו שני סוסים ובאירוע אחר נלכדו סוס, סייחה וחמור:

"מאחר ומצאתי שחלק מהסוסים פצועים ביקשתי עזרתה של רופאת הסוסים במשרד החקלאות ובדיקת המסמכים. בשני האירועים הללו הסוסים נמצאו פצועים, סוס אחד עם לסת עקומה ועוד סוסה עם חתך ברגל" (ראה פרוטוקול, עמ' 8, ש' 9-11).

13. ד"ר וילדר מסר בעדותו כי באותו היום התקשר אליו הנאשם וביקש לדעת פרטים על הסוסים. יומיים לאחר מכן, התייצב הנאשם במשרדו, יחד עם אדם נוסף שטען שהסייחה שייכת לו (ר' פרוטוקול, עמ' 8, ש' 12-15). כשנשאל ד"ר וילדר על פרטים מזהים וספציפיים של בעלי החיים הרלוונטיים, מסר כי הסייחה שייכת לאדם הנוסף ואילו הסוסה הפצועה שייכת לנאשם והוסיף כי הסוסה הייתה פצועה ואילו הסייחה הייתה בריאה, וכלשונו:

"באותו יום מר לוי התקשר אליי ושאל אותי על הסוסים, אמרתי לו שכן, הוא אמר אז תעשו עם הסוסים מה שבא לכם. יומיים לאחר מכן, ב-12.5.19 הוא התייצב במשרדי ביחד

עם אדם נוסף, הבן אדם טען שהסייחה היא שלו... (ר' פרוטוקול, עמ' 8, ש' 13-15).

וכן: **"ממה שאני זוכר הוא נכנס למשרד שלי ביחד עם אדם נוסף, אני לא זוכר את שמו, הבן אדם טען שהסייחה שלו ושהסוסה הפצועה היא שלו- של מר יהודה לוי"** (ר' פרוטוקול, עמ' 9, ש' 18-19).

14. על הפגישה שנערכה בינו לבין הנאשם ואדם הנוסף מסר ד"ר וילדר כי התייצבו במשרדו הנאשם ושמעון אטיאס. הנאשם ביקש לקבל את הסוסים לחזקתו.

אדם בשם שמעון אטיאס לא נחקר ולא העיד בבית המשפט. הימנעות היחידה החוקרת מלקבל גרסתו ולבדוק אמיתות תוכנה מהווה מחדל נוסף של ממש.

15. מדברי ד"ר וילדר עולה כאמור כי מעורב אדם אחר נוסף (למעט שמעון אטיאס). אותו אדם נוסף לא נחקר ולא העיד בתיק שלפניי. לא הוצגו פעולות חקירה שנועדו לבחון מי הוא אותו אדם שטען שהסייחה שלו ואף לא פעולות שמטרתן לאתרו ולחקרו.

16. באמצעות ד"ר וילדר הוגשו ארבע תמונות (ת/3). לדבריו, היה זה הוא שצילם את התמונות- **"של הרגל ושל הסוס"** (פרוטוקול, עמ' 9, ש' 31). ד"ר וילדר מסר כי אינו זוכר באיזו סוסה מדובר או כיצד נראתה אך הדגיש כי אין מדובר באירוע יחיד. לדבריו, הנאשם הודה בפניו שהסוסה עם הרגל הפצועה שלו (ר' פרוטוקול, עמ' 10, ש' 9-10). זה המקום לציין כי התמונות שצולמו (ת/3) לא תיעדו את הסוסים אלא אך חלקים מאברי גופם כך שלא ניתן לזהות על פי התמונות האם הסוסה הפצועה היא סייחה, ואם כן, האם זו הסייחה נושא כתב האישום.

17. ד"ר וילדר נשאל על ידי בית המשפט האם הייתה זו סוסה או סייחה והשיב כי מדובר באירוע משנת 2019 ואינו יכול לומר אם הייתה זו סוסה או סייחה, אך הוא זוכר את הפציעות. עם זאת, הצביע על **ת/3** (תמונה מספר 1) ומסר שהסייחה הפצועה ברגל היא זו המתועדת בתמונה זו.

18. בחקירתו הנגדית משהוטח בו כי אין קשר בין התמונה לבין הסוסה השייכת לנאשם השיב:

"לגבי הסוס הזה אני לא יודע אם שלך או לא, זה אחד מהסוסים שנתפסו ב- 10.5.19 עליו לא מדובר פה, אתה הזדהית לגבי הסוס עם הרגל הפצועה" (ר' פרוטוקול, עמ' 14, ש' 7-8).

תשובותיו של ד"ר וילדר בסוגיה זו לא היו חד משמעיות אלא מהוססות וסתרו תשובות קודמות שמסר, ובכל מקרה אין בהן כדי לבסס חזקה או בעלות של הנאשם על מי מהסוסים.

19. הנאשם הפנה את ד"ר וילדר לתמונה מספר 2 (בת/3) ושאל איך הסוס בתמונה קשור אליו ובפרט שמסר כי נעלם לו סוס בצבע אפור ולא סוס בצבע לבן:

"אלו תמונות מאותו אירוע. אתה זה שזיהית את הסוס... אם בן אדם מתקשר אליי ואומר שלכדתי את הסוסים שלו והוא יודע להגיד שאחת הסוסות עם פצעים ברגל, זה סוג של זיהוי מבחינתי. אני לא ביצעתי את החקירה" (ר' פרוטוקול, עמ' 14, ש' 11-12).

20. כאשר נשאל ד"ר וילדר ב"רחל בתך הקטנה" האם תמונה מספר 2 מתעדת את הסוסה הפצועה זו המפורטת

בעובדות כתב האישום השיב: **"לא בטוח, לא"** (ר' פרוטוקול, עמ' 14, ש' 20-21).

21. בחקירתו החוזרת התבקש ד"ר וילדר לבסס מסקנתו בדבר היותו של הנאשם בעליה של סוסה מסוימת והשיב **"אני לא קבעתי של מי הסוס כן או לא"**. העד הופנה לתמונה מספר 1 ונשאל האם מדובר בסייחה או סוסה? והשיב **"לפי דעתי סוסה"** (ר' פרוטוקול, עמ' 15, ש' 2-4).

22. העיד עד התביעה, ד"ר עמוס קול (להלן: **"ד"ר קול"**), וטרינר. בחקירתו הראשית מסר כי באירוע הרלוונטי היו מעורבים שלושה סוסים שנאספו מהשדות:

"אני זוכר סייחה בת חצי שנה אפורה עם פצע ברגל שמאל, לא דורכת עליה. אני זוכר סוס זכר חום עם איזושהי בעיה בחלק הקדמי של הפה. ועוד איזו סוסה אם אני לא טועה" (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 6-8).

23. ד"ר קול מסר שהגיע לאירוע, הבחין בסייחה בצבע אפור עם פצע שאינו טרי. אותה סייחה קיבלה טיפול בשטח הכולל חבישה, טיפול אנטיביוטי ולאחר מכן הופנתה למתקן מוגן של משרד החקלאות.

24. ד"ר קול זיהה את הסוסה האפורה בתמונה מספר 1 (ת/3). לשאלת בית המשפט אם מדובר בתמונה של סוסה ולא סייחה, השיב:

"על בסיס התמונה הזו איך אפשר להחליט... קודם כל רואים את הרגל של הסוסה ואי אפשר להעריך את הגיל והגובה, הרי להעריך גודל של סוס זה לפי השיניים. כך שאני לא יודע על בסיס מה מישהו יכול להגיד שזו סוסה ולא סייחה ולהעריך אפילו בצורה גסה ביותר את הגיל" (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 25-29).

25. ד"ר קול מסר שאינו יכול להעריך במדויק את מועד הפציעה, אך סביר להניח כי נגרמה מספר ימים בודדים עובר ללכידת הסוסה (בעוד עובדות כתב האישום מתייחסות לפרק זמן שונה וממושך)...

26. משהוטחו בפניו דברי עד התביעה ד"ר וילדר על קיומו של אירוע נוסף, ענה:

"אני לא יודע להגיד על איזה אירוע מדובר, מה הקשר בין שלושת האירועים לצורך העניין. האירוע שאני מדבר עליו או האירועים שהעד הקודם דיבר אליו, אם מדובר באותם אירועים או אירועים נפרדים. לי קראו לאירוע ספציפי, שלושת הסוסים היו באותו מקום. אני לא יודע מאיפה הם הגיעו קודם, אם רצו על כביש או ליד בית העלמין, אני באתי, ראיתי את הסוסים וטיפלתי בהם. יכול להיות שאחד מפה, שניים משם. באמת שאני לא יודע" (ר' פרוטוקול, עמ' 18, ש' 16-23).

27. ד"ר קול מסר כי היה זה הוא שהשתיל שבב בגופה של הסוסה האפורה (ר' פרוטוקול, עמ' 16, ש' 18-19).

28. העובדה שהשבב הושתל לסייחה לאחר האירוע, אינה מאפשרת לקבוע כעתירת המאשימה שמדובר באותה סייחה שהייתה בבעלות הנאשם.

29. הנאשם העיד להגנתו. לטענתו, הסייחה שנמצאה אינה שייכת לו.

30. בחקירתו מסר:

"הסייחה לא שייכת לי. אני לא יודע למי היא שייכת, הם צריכים לברר למי היא שייכת. נכון- נעלמה לי סייחה. אני הגעתי בצורה עצמאית למחלקה הווטרינרית בבית דגן. נחקרתי, לא הראו לי תמונות, דיברו איתי על סייחה. אמרתי נכון- נעלמה לי סייחה ואני חושב שהיא שייכת לי אבל לא ראיתי במה מדובר, לא ראיתי. אחרי חודש וחצי התקשרו אליי אמרו לי שלום, הסייחה שלך נמצאה תבוא לקחת אותה. אני אמרתי שלום, אני מצאתי את הסייחה שלי וזו שאצלכם אינה שלי" (ר' פרוטוקול, עמ' 19, ש' 21-26).

31. הוטחו בו בחקירתו הנגדית קטעים מהודעתו ת/1 מהם עולה לכאורה שהסייחה הפצועה בבעלותו:

"נכון, אבל לא זו. הייתה לי סייחה אחת, אני קניתי ארבעה ימים לפני כן סייחה. הייתה אוהב לקנות סוסים חלשים ולעשות אותם בריאים"

כשנשאל ממי רכש את הסייחה, השיב:

"רכשתי מאברנצי, לא ממנו עצמו, יש בלוד מקום שיש שם אדם בשם אברנצי שהוא מתעסק בסוסים, כל הסוחרים בארץ מגיעים אליו. היה סוחר מחוץ לתחום שלו עם סייחה ירודה ושפשוף פה ברגל. הגעתי למקום הזה והסוסה הזו הייתה שם מחוץ לתחום ואז קניתי אותה ב- 1,500 ₪ והבאתי אותה לרעננה, היא נעלמה לי אחרי יום או יומיים. אני שמעתי שתפסו סוסים ולכן התקשרתי לרוני. אני טענתי שנעלמה לי סייחה שהיא פצועה" (ר' פרוטוקול, עמ' 20, ש' 12-21).

32. כזכור, אברנצי לא העיד בבית המשפט ועדותו זו של הנאשם לא נסתרה. כשנשאל הנאשם האם קנה סוסה פצועה ברגל, הצביע על הירך למעלה, ולא על מקום הפציעה המתועד בתמונות. לדבריו:

"לא ידעתי מה מדובר ומה נתפס ואם זה שייך לי או לא. אני מצאתי את הסייחה שלי שלושה או ארבעה ימים אחרי. מצאתי את הסייחה שלי אחרי כמה ימים. כשהתקשרו אליי ואמרו לי בוא תיקח את הסייחה, אמרתי שאת הסייחה שלי מצאתי" (ר' פרוטוקול, עמ' 21, ש' 1-3).

33. הנאשם אישר שהגיש בקשה לשחרור הסוסה ממתקן מוגן, המסמך סומן- ת/4.

34. עיון במסמך מלמד כי ביום 19.5.19 הנאשם ביקש לשחרר את הסוסה שהועברה בתאריך 10.5.19 ושייכת לו. עוד ציין הנאשם על גבי ת/4 כי הוא מתחייב לתת כל טיפול רפואי שנדרש ולשלם את כל ההוצאות הכספיות הנדרשות. משהוטח בנאשם על ידי ב"כ המאשימה כי עצם פנייתו לקבל לחזקתו את הסוסה מלמדת שהסייחה הפצועה שייכת לו, השיב: "נכון, אבל לא זו" (ר' פרוטוקול, עמ' 20, ש' 11-12).

35. כשנשאל הנאשם בחקירתו הנגדית מדוע הגיש בקשה תשעה ימים לאחר האירוע, זאת לאחר שמסר שמצא את הסייחה שלו כ- 3 - 4 ימים לאחר מכן, השיב: "יכול להיות שהתבלבלתי בתאריכים"; "כן הגשתי בקשה והגעתי

בצורה עצמאית כי נעלמה לי סייחה ולא מצאתי אותה, כשפנו אליי ואמרו לי שמצאו את הסוסה טענתי שהיא לא שייכת לי. מצאתי את הסוסה שלי. אז טעיתי יום אחרי או יומיים אחרי" (ר' פרוטוקול עמ' 21, ש' 22-28).

36. טענתו זו של הנאשם לפיה "התבלבל" בתאריכים, מעוררת תהיות. עם זאת, משך הזמן הקצר שחלף בין מציאת הסייחה, על פי הנתען, לבין מועד שליחת ת/4 מחזק את גרסתו של הנאשם ומאחר וזו לא נסתרה הרינה לאמצה.

ממצאים ומסקנות

37. סעיף 1א2 לחוק צער בעלי חיים יחד עם סעיף 17 (ב) קובע כי על המחזיק בבעל חיים לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו. כמו כן, בעל חיים שהינו חולה וסובל על המחזיק לספק לו בתוך זמן סביר טיפול הולם לשם ריפוי או הקלה על סבלו.

38. זירת המחלוקת בתיק שלפניי נוגעת לשאלת זיהוי הסייחה הפצועה כזו שהייתה במועד הרלוונטי בבעלות הנאשם.

39. מהראיות שהובאו לפניי נותר בי ספק שמא אותה סייחה פצועה היא זו שהייתה בבעלות הנאשם במועד הרלוונטי.

40. לאחר ששמעתי את עדי התביעה והנאשם והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לתיק בית המשפט, אני קובע כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן אני מורה על זיכוי מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

41. התרשמתי כי ליבת עדותו של הנאשם אשר לנסיבות האירוע מהימנה והסבריו כמו גם טענותיו, לא נסתרו.

42. זיכוי של הנאשם מתחייב נוכח הספק שנוצר בי שמא הסייחה הפצועה המתוארת בכתב האישום היא אותה סייחה שהייתה בבעלות הנאשם.

43. גרסת עדי התביעה לא הייתה קוהרנטית, או עקבית ואינה אחידה. בעניין זה, אפנה לחקירתו של משיח אשר מסר כי מדובר היה באירוע אחד בו היו מעורבים שלושה סוסים בלבד, אל מול עדותו הברורה של ד"ר וילדר שמסר שהיו שני אירועים שהתרחשו בסמיכות זמנים. באירוע אחד נלכדו שני סוסים וסייחה ובאירוע אחר נלכדו סוס, סייחה וחמור. משכך, עדותם של עדי התביעה אינה מתיישבת עם כלל הראיות והנסיבות. הסתירות בין הגרסאות, יש בהן כשלעצמן, כדי ללמד על קיומו של ספק סביר.

44. מנגד, גרסתו של הנאשם שנשמעה לפניי, על אף בקיעים שנתגלו בה, לא נסתרה בנקודות מהותיות.

45. סעיף 34כב לחוק העונשין קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר". בעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה:

"החובה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר נגזרת מעקרונות חוקתיים של חופש האדם והגנה על חירותו האישית מפני מעצר ומאסר ומפני פגיעה בכבודו כאדם. משתלבת בכך חזקת החפות, ממנה נגזר העקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשמתו. חזקת החפות היא חזקה ראייתית, המחייבת זיכוי נאשם מקום שלא הובאו ראיות מספיקות לאשמתו. יסוד הספק הסביר עוסק בשאלת דיוטן ומשקלן של

הראיות המפלילות, והוא העונה לשאלה האם הופרכה חזקת החפות, אם לאו. ככאלה, חזקת החפות ועקרון הספק הסביר הם מושגים המשלימים זה את זה. הנטל להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי בעל חשיבות עליונה בהתמודדות מפני הרשעות שווא שיסודן בטעות עובדתית. ... העיקרון לפיו עדיף שיהלך רשע חופשי משזכאי יורשע שלא כדין עומד ביסוד אמת המידה של הספק הסביר".

מחדלי חקירה

46. בתיק זה קיימים מחדלי חקירה משמעותיים ורבים.

47. ככלל, העיקרון המנחה הוא: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של החשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472 (1981)).

48. בבואו של בית המשפט לבחון קיומם של מחדלי חקירה ומשמעותם יש לבחון את המארג הראייתי הקיים של עצמם. ככלל: "מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם" (ע"פ 3090/11 ענתבאוו נ' מ"י 18.10.12). במידה והמארג הראייתי מספק תשתית מספקת להוכחת אשמה יכול ויורשע נאשם בפלילים על אף קיומם של המחדלים. עם זאת יש לבחון אם המחדלים הנטענים חמורים במידה "המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה". בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט.

49. במקרה שלפני אני קובע כי המאשימה לא בדקה כלל את טענותיו של הנאשם ונמנעה מלבחון ראיות שהונחו לפתחה. במצב דברים זה, כך נקבע בפסיקה:

"כאשר 'חסרה' ראיה כאמור לתביעה - נזקף ה'מחדל החקירתי' לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראיה 'חסר' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכול בהתאם לנסיבות המיוחדות של העניין הנדון... מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי... עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה'... וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר".

50. הפסיקה הכירה בקיומם של מקרים בהם כמות מחדלי החקירה ועוצמתם, הביאה לקיומו של ספק סביר (ע"פ 3947/12 סאלח נ' מ"י 21.1.13):

"כיוון שמחדלי התביעה הזיקו לנאשם, התביעה היא שצריכה לשאת במחיר הראייתי; משמע שבית המשפט יניח, כי אילו התבצעה פעולת החקירה במלואה, הייתה מביאה לממצא המיטיב ביותר עם הנאשם: "אם החקירה אינה כזו (ראויה) ויש בה מחדלים או

עמוד 7

חסרים...התוצאה האופרטיבית תהיה ביצירת הנחה שאלמלא המחדל תוצאת הבדיקה הייתה לטובת הנאשם".

51. במקרה שלפניי הובאו לידיעת היחידה החוקרת שמות של מעורבים היכולים לשפוך אור על טענות ההגנה ואולם המאשימה בחרה שלא לעשות דבר. מסכת הראיות לכאורה שהוצגה אינה מספיקה להרשעת הנאשם והספק הסביר נותר על כנו:

" המסלול "הטבעי" להתמודדות עם מחדלי חקירה, כפי שעולה מפסקי הדין של בית משפט זה, היא באמצעות הצבת ה-"אין", לצד ה-"יש", כלומר: הערכת משקלה ההיפותטי של הראיה שלא נאספה, לעומת מכלול הראיות הקיים... כאשר מגיע בית המשפט למסקנה כי חרף הראיות שנאספו, ואשר מצביעות לכאורה על אשמת הנאשם, קיימת עדיין אפשרות כי הראיה שלא נאספה הייתה מעלה ספק סביר באשמתו - או אז הדין הוא שיש להורות על זיכוי מחמת הספק (ראו: ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל).

52. רשימת מחדלי החקירה בתיק זה ארוכה ומשמעותית: לא הוצגה לנאשם במהלך חקירתו, תמונה של הסייחה; התמונות שצולמו והוגשו לבית משפט תיעדו חלקי גפיים של בעלי חיים אך לא את בעל החי עצמו; לא נחקרו מעורבים רלוונטיים; לא נבדקו טענות הנאשם ולא נעשה דבר וחצי דבר על מנת לאשר או להזים גרסת נאשם.

53. כידוע, החובה לחקירתו וזימונו של עד רלוונטי מונחת לפתחה של המאשימה, משלא עשתה כן ולא נטען כי הדבר דרש מאמצים מיוחדים, אין למאשימה אלא להלין על עצמה. הנחת היסוד במשפט פלילי היא כי גרסתו של העד החסר הייתה מטיבה את מצבו המשפטי של הנאשם.

54. הנאשם הצביע על זהות האדם ממנו רכש את הסייחה ומועד רכישת הסייחה. טענה זו לא נבדקה ומכאן כי לא הוזמה טענתו של הנאשם לפיה מדובר בסוסים/סייחים שונים.

55. לא זו אף זו, הנאשם התייצב במשרדו של ד"ר וילדר עם אדם נוסף שטען כי הוא זה הבעלים של הסייחה. אדם זה לא נחקר כלל. מדובר במחדל של ממש המלמד כי דעתה של היחידה החוקרת הייתה "נעולה" ולא הייתה לה כל כוונה או רצון לבדוק את גרסתו של הנאשם, לאשרה או להפריכה.

56. לא זו בלבד שעדויותיהם של עדי התביעה לא השתלבו זו בזו הסתבר כי אף סתרו האחד את דברי חברו. מעדויותיהם, לא ברור כלל ועיקר האם מדובר באירוע בודד או בשני אירועים סמוכים במהלכם נלכדו בעלי חיים פצועים. כך או אחרת, מצאתי כי לא ניתן לבסס ממצאים על עדותם של עדי התביעה וגרסתו של הנאשם כמו גם הסבריו, לא נסתרו.

57. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו וזאת מחמת הספק.

